

Prema propisu

Sve je napravila prema propisu. Dvije propusnice za kretanje - jedna za posao, druga za skrb o starim i nemoćnim roditeljima. Zaštitna maska i rukavice. Pred ljekarnom stala na dva metra od posljednje osobe u redu. Pripremila osobnu i zdravstvenu iskaznicu kako bi je mogli identificirati i utvrditi da nema određenu mjeru samoizolacije. Čekala provjeru i poziv da uđe.

Došla je na red, pozvana unutra. Stala je pred pult i obratila se ljekarnici molbom:

- Trebam lijekove za oca. Nemam njegovu zdravstvenu, pa vas molim ako biste potražili recept preko njegova imena i datuma rođenja.
- Ne, ne! Morate mi dati njegovu iskaznicu – uzvratila je ljekarnica.
- Nažalost, nemam je kod sebe. Molim vas, možete vidjeti u kompjuteru prema imenu...
- Ne! Treba mi njegova iskaznica – odgovorila je ljekarnica autoritativno, još uvijek držeći u ruci njezine dokumente.

Edita je uzdahnula. Provela je gotovo čitavo prijepodne pri telefonu, i to na poslu, za radnog vremena nazivajući broj ambulante, što je i prije epidemije te nesretne korone bila gotovo nemoguća misija. Ipak je uspjela dobiti liniju i doktora, opisala mu sve nove simptome i tegobe koje su se posljednjih dana pojačale, a on je promijenio terapiju i uveo nove lijekove. Tri nova recepta čekala su u računalu.

- Nažalost nemam iskaznicu kod sebe, ali može se provjeriti. Imam njegov broj OIB-a i kopiju osobne – pokušala je ponovno.
- Nikako, ne mogu izdati lijekove bez zdravstvene iskaznice, takav je propis – nepopustljivo je ustrajala žena u bijeloj kuti s druge strane pulta, te odložila njezine dokumente, sada nepotrebne, na pliticu za sitniš. Kolegica do nje, za srednjim pultom, za kojim trenutno nije bilo mušterija, pogledala je preko ramena, ali nije se umiješala u razgovor.

Nije više imalo smisla pokušavati ili moliti. Morat ću negdje drugdje, zaključila je Edita.

- Trebaju mu ti lijekovi – rekla je poluglasno, spremajući svoje iskaznice u novčanik, i tiho uzdahnula.
- Drugi put imajte barem matični broj osiguranika – velikodušno je savjetovala ljekarnica čuvši je, a potom se odmaknula od pulta nekoliko koraka i prekrížila ruke na prsima. Za nju je mušterija bila riješena.

Edita se zaputila do parkirališta, sjela u automobil i upalila ga. Auto je tiho bruja u praznom hodu, dok je ona iz torbice izvadila propusnicu za kretanje i

stavila je na suvozačko sjedalo, da bude spremna kad je policija zaustavi na kontrolnom mjestu. Podigla je pogled prema digitalnom satu na upravljačkoj ploči. Crvene brojke zatreperile su: šesnaest sati i osamnaest minuta.

- Zaboga – ošinula ju je misao – ljekarne se zatvaraju u pet! U pet!

Ubacila je mjenjač u brzinu, a potom ga ponovno vratila u prazan hod. Možda bi se trebala vratiti natrag. Pogriješila je što je tako jednostavno odustala, trebala je više ustrajati. Zamoliti još jednom, dvaput, koliko treba. Objasniti da su u pitanju lijekovi, da se radi o starcu. Potom je odbacila te misli. Sve je rečeno. Što bi drugo kupovala u ljekarni, nego lijekove? Pa nije tražila kremu za lice! Rekla je da su lijekovi za njezina oca, jasno je da se radi o starcu. Vidjela je mene, imam i ja koju godinu, pa čak i da promaši desetljeće, izračun će još uvijek glasiti: starac, kolale su joj misli. Trebala sam im tamo napraviti dramu, jer ovo i jest drama. Trebala sam stati nasred ljekarne, da me svi dobro čuju, sve tri ljekarnice i ona jedina mušterija na drugom kraju prostorije, a i svi oni ispred ulaza, i viknuti:

- Drugi put?! Drugi put?! Možda neće biti drugog puta! On ima devedeset godina, ljekarne se zatvaraju u pet, a on sutra možda više neće biti živ! I zato izvolite pogledati u taj svoj kompjuter i dati mi lijekove! A ako to ne učinite, prijavit ću vas ministarstvu! Pa sve ako će ministarstvo stati na vašu stranu i zaštititi vas, jer, kako kažete, radite prema propisu, i vi i ja znat ćemo da postoje propisi i postoji humanost! Samo ne znam zašto bi jedno moralo isključivati drugo!

Ruke u rukavicama oznojile su joj se. Ljutnja ne pomaže! Ne može više natrag. Samo će izgubiti dragocjeno vrijeme na povratak i ponovno čekanje u redu, a možda ni tad ne bi ništa postigla. Nerazumijevanja joj je već bilo preko glave. I univerzalnog savjeta *zovite Hitnu*. Kao da je to samo tako, pogotovo sad, kad epidemija diktira svoje uvijete i nameće nova pravila. I ne, on vjerojatno do sutra ipak neće umrijeti, *samo* će jako patiti i mučiti se.

Ne, ne može više natrag. Stat će kod druge ljekarne putem do roditeljske kuće.

Ista procedura. Dva metra od žene koja je čekala pred ulazom. Unaprijed pripremljena zdravstvena i osobna iskaznica da provjere identitet i moguću mjeru samoizolacije. Ulazak po pozivu.

Ljekarnica iza zaslona od pleksiglasa obratila joj se: - Izvolite?

- Trebam lijekove za oca. Nemam njegovu zdravstvenu iskaznicu...- nije dovršila rečenicu. Ljekarnica ju je prekinula pitanjem: - Kako se gospodin zove?

Potom je u računalo ukucala ime koje joj je Edita rekla. Okrenula se i iz ladica regala izvadila prepisane lijekove. Umetnula ih je u vrećicu, pa upitala: - Trebate li još što?

- Ne, samo to, hvala vam, hvala puno – uzvratila je Edita.

U automobilu pogledala je na sat. Crvene brojke pokazivale su 16:57.
Uzdahnula je. Odahnula. U mislima još jednom zahvalila. Sutra će imati
matični broj osiguranika. Ali danas – danas ima lijekove. A to je jedino važno.

Danila Linić, Kositrena